

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשַׁת אַחֲרֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ז - חלק י"ב

קונטרס 492

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אגרות הזהר

רעז

ואיך שנהרו פניו וכל צורתו הקדושה בעת למודו בזהר הקדוש.
הרי רק למזכרת הדברים נפשי תהמה, וארוצה אל הארון ללמד את
הזהר הקדוש.

ולהגות בו יומם ולילה לא אשבת.

ובפרט פעת כאשר הנני עוסק פעת באמצע לכתב צנאה לאחר 120
שנה, וראיתי גדל ענין למוד הזהר, שבשעה אחת בשבת קדש הוא שנה
לאסף שנה למוד הפשט.

ולפי דברי קדשו של מורי הצדיק רבי מרדכי שרעבי, זכרוננו וזכר כל
הצדיקים לברכה לחיי העולם הבא, לכן בדעתי להקים קרן קימת לעזר
למפעל הזהר העולמי, ובפרט לחלק ספרים ועלונים וזהר, שזה הזכות
היותר גדול בעולם, וכן אעתיק פה קטעים מספרי קדש אודות חשיבות
ונחיצות של ה"קרן קימת".

מנהג קדום הוא שבפלי יכלת עושין בחיים חיותו "קרן קימת" שיפזרו
ממנו לצדקה ב"ב חדש להסתלקותו וכן בכל יום יארציט שלהם.

ועצה טובה לנהג כדרך בני אדם לקנות בטוח חיים (לי"י אינשורנס
פאליסי) כדי להניח ממון ליורשיו, כמו כן יקנה בטוח חיים (פאליסי) מיחדת
על שם מוסד של צדקה (שיהיה רשום עליה שהיורש לזה בענפישער"י) הוא
קפה של צדקה שתכף ומיד אחר מותו ילך ממון זה לקפה של צדקה, ואז
יהיה נכון לבו ובטוח שיקים אצלו והלך לפניו צדקה וגו'.

מספר הקדוש קב הישר:

כתב בספר קב הישר (פרק ל') שיתן בחייו צדקה בעין יפה ויעסק
בגמילות חסדים, כי מי יודע אם יקימו בניו צנאתו, וטוב שישליש הסכום
ביד איש מהימן יעין שם (ובכהאי גונא שהשלישו ביד אחר לכולי עלמא
מחיבין הבנים לקים הצנאה במלואו מצד מצוה לקים דברי המת).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וכן כתב החפץ חיים:

שלא יסמוך על בניו שהם ישלימו אחריו במעשיהם ויעלו את נשמתו... וזה שאמר הלל: אם אין אני לי מי לי. ועין שם תוכחה מגלה שלא יסמוך בנפשו שכשיהיה סמוך לפטירתו אז יעשה צנאה ויצוה לבניו אחריו... על כן טוב שעוד בחייו יוציא מרשותו המעות לקנות איזה דבר שיביא רוח בשביל תלמוד תורה או גמילות חסדים, ויברר איזה בטוחים ונאמנים מן העיר שימסור הענין על ידם וכו'.

מספר הקדוש יש נוחלין:

וכבר כתב בהקדמה לספר יש נוחלין: דמה שבני אדם שמחים כשמנחילין עשר לבניהם אחריהם, הוא שמחה של שטות, כי מה יתן ומה יוסיף שלמות לנשמתו העלובה במה שיניח לבניו כל טרחו ומאודו, הוא יהא משלך בבור תחתית והם ישובו בבתי הגדולים והטובים ובעליותיו מרוחים בקול זמרים ושבחים, והוא ישב בדרך וידם ביגלל וגנוחים, ויוריד לארץ ראשו בגאון וקול בוכים, וישפך בין קמוש וחוחים, הם ממונו אוכלים למעדנים, והוא עפר לחמו. אשכלת מררת למו, חמת תנינם עם ראשי פתנים, הם ממונו? יהיו האמנים עלי תולע, והוא יחבק אשפתות ורמה ותולע וכו'. ואם אין הוא לו מי לו, ואם לא עכשו אימתי, כי אין מעשה בשאול אשר הוא הולך שמה, על כן אין דוחין נפש מפני נפש, דהינו נפשו מפני נפשות בני ביתו... ולבזבז הרבה והרבה מן ממונו, והשאר יניח לבניו, כדי שיהיה לו גם כן נחת רוח מממונו, ויקח עמו לבית מלונו לצורך פרנסתו ומזונו, כי רב ממנו הדרך וכו'.

...ויעשה בענין שצדקתו תעמד לעד ולדורות עולם ויאכל מפרותיהן בעולם הזה והקרון קימת לו גם כן לעולם הבא.

מהגאון הצדיק הקדוש בעל חפץ חיים ז"ע:

מעצתו שיעץ לאיש נבון לעוררו מה שיעשה בחיים חיותו בממונו לאחר מאה ועשרים שנה לטובתו.

הַקְדוֹשׁ כְּרֵאוּי וְלִקְשֵׁר אֶת קֶשֶׁר
הָאֲמוּנָה לְקֶשֶׁר שֶׁל אֶחָד עִם אֶחָד
כְּדִי לַיַּחַד אֶת הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ, כְּתוּב
עָלָיו (במדבר טו) כִּי דָבַר ה' בְּזֶה וְאֵת
מִצְוֹתוֹ הִפְרָה תִּפְרָת וְגו'.

אֶפְלוּ שֶׁהַחֲסִיר דִּרְגָה אַחַת אוֹ
קֶשֶׁר אֶחָד מֵאוֹת אַחַת מִקֵּהוּ.
בֵּא רָאָה, י' בְּרֵאוּשׁוֹנָה - הַכִּלְל
שֶׁל הַכֵּל, נִסְתַּר מִכֵּל הַצְּדִיקִים,
הַשְּׂבִילִים לֹא נִפְתַּחִים, הַכִּלְל שֶׁל
זָכַר וְנִקְבָּה. קוֹצוּ שֶׁל יו"ד
שֶׁלמַעֲלָה רוֹמְזוּ לְאֵין. אַחַר כֵּן י'
שְׂמוּצִיָּאָה אֶת אוֹתוֹ הַנִּקְהָר
שֶׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא מִמֶּנּוּ, וְלִהְתַּעֲבֵר
מִמֶּנּוּ ה', בְּזֶה כְּתוּב (בראשיתב) וְנִקְהָר
יֵצֵא מֵעֵדֶן. יֵצֵא וְלֹא יָצָא. מִשׁוּם
כֵּן לֹא צָרִיף לְהַפְרֵד מִמֶּנּוּ. וּמִשׁוּם
כֵּן כְּתוּב רַעֲיָתִי.

וְאִם תֹּאמְרוּ, כְּתוּב נִקְהָר, מִשְׁמַע
אֶחָד, וְהָרִי כָּאֵן שְׁלִשָּׁה? זֶה כֵּן
וְדָאִי. י' מוֹצִיָּאָה שְׁלִשָּׁה,
וּבְשִׁלְשָׁה הַכֵּל נִכְלָל. י' מוֹצִיָּאָה
לְפָנֶיהָ אוֹתוֹ נִקְהָר, וּשְׁנֵי בְּנִים
שֶׁמְנִיקָה הָאֵם, וְהִתְעַבְרָה מֵהֶם,
וּמוֹצִיָּאָה אוֹתָם אַחַר כֵּן. ה' -
כְּמוֹ כֵּן ה', וְהֵם בְּנִים תַּחַת הָאֵב
וְהָאֵם.

אַחַר שֶׁהוֹלִידָה, הוֹצִיָּאָה בֶּן זָכַר,
וְשָׂמָה אוֹתוֹ לְפָנֶיהָ, וְצָרִיף לְכַתֵּב
ו', וְזֶה יוֹרֵשׁ אֶת נַחֲלַת הָאֵב
וְהָאֵם, וְיוֹרֵשׁ שְׁנֵי חֻלְקִים, וּמִמֶּנּוּ
נִזְדוּנֵית הַבַּת. וְעַל כֵּן צָרִיף לְכַתֵּב
אַחַר כֵּן ו"ה כְּאֶחָד, כְּמוֹ שֶׁה"א
רֵאוּשׁוֹנָה י"ה כְּאֶחָד, וְלֹא צָרִיף
לְהַפְרִידָם. אַף כָּאֵן ו"ה כְּאֶחָד,
וְלֹא צָרִיף לְהַפְרִידָם. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ
אֶת הַדְּבָרִים. וְהַדְּבָרִים הַלְלוּ
עוֹלָם לְמִקוֹם אַחַר. אֲשֶׁרֵי חֻלְקָם
שֶׁל הַצְּדִיקִים שִׁיּוּדְעִים אֶת
הַסּוּדוֹת הַעֲלִיוֹנִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ
הַקְדוֹשׁ וְרֵאוּשֵׁי הַהוֹדוֹת לוֹ. זֶהוּ
שְׂכָתוּב (תהלים קמ) אַף צְדִיקִים יוֹדוּ
לְשִׁמְךָ יִשְׁבּוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנִיךָ.

כְּמוֹכֵן, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, (שם ט) אֵל

יְאוּת. דְּכָל מֵאן דְּלֵא יַדַּע לְמַכְתָּב שְׂמָא קְדִישָׁא
כְּדָקָא יְאוּת, וְלִקְשָׁרָא קֶשֶׁרָא דְמַהִימְנוּתָא
קֶשֶׁרָא דְחַד בְּחַד, בְּגִין לַיַּחַדָּא שְׂמָא קְדִישָׁא.
עָלֶיהָ כְּתִיב, (במדבר טו) כִּי דָבַר יי' בְּזֶה וְאֵת מִצְוֹתוֹ
הִפְרָה תִּפְרָת וְגו'. אֶפְלוּ דְגֵרַע חַד דִּרְגָא,
אוֹ חַד קֶשֶׁרָא, מֵאַתְּ חַד מִנְיָהוּ.

הָא חֲזִי, י' בְּקֶדְמִיתָא, כְּלָלָא דְכֵלָא, סְתִים
מִכֵּל סְטָרִין, שְׂבִילִין לֹא מִתְפַּתְחִין, כְּלָלָא
דְּדָכַר וְנוֹקְבָא. קוֹצָא דִּיו"ד דְּלַעֲלֵיא, רְמִיזָא
לְאֵין. לְבַתָּר, י' דְּאַפִּיק הֵהוּא נִקְהָרָא דְנִגִיד
וְנִפִּיק מִנִּיהָ, וְלֹא תַעֲבֵרָא מִנִּיהָ ה', בְּהָאֵי כְּתִיב
(בראשית ב) וְנִקְהָר יוֹצֵא מֵעֵדֶן. יוֹצֵא וְלֹא יָצָא. בְּגִין
כֵּן לֹא בַעֲיָא לְאַתְפָּרְשָׁא מִנִּיהָ. וּבְגִין כֵּן כְּתִיב
רַעֲיָתִי.

יְאוּ תִימָא נִקְהָר כְּתִיב, מִשְׁמַע חַד, וְהָא הֵכָא
תֵּלַת. הֵכִי הוּא וְדָאִי, י' אֶפִּיק תֵּלְתָא,
וּבַתְלָתָא אֲתַכְלָל כְּלָא. י' אֶפִּיק לְקַמִּיהָ הֵהוּא
נִקְהָר, וְתָרִין בְּגִין דִּינִקָּא לְהוּ אִימָא, וְאַתְעַבְרָת
מִנְיָהוּ, וְאַפִּיק לוֹן לְבַתָּר. ה': כְּגוֹוֹנָא דָּא ה',
וְאִינוּן בְּגִין תַּחוּת אַבָּא וְאִימָא.

כְּתָר דְּאוֹלִידַת, אֶפִּיקַת בֶּן דְּכַר, וְשׁוּיָיָה לְקַמָּה,
וּבַעֲיָ לְמַכְתָּב ו', וְהָאֵי יָרִית אַחְסִנְתָּא
דְּאַבָּא וְאִימָא, וְיָרִית תָּרִין חוּלְקִין, וּמִנִּיהָ אֲתַזְן
כְּרָתָא. וְעַל דָּא, בַּעֲיָ לְמַכְתָּב לְבַתָּר, ו"ה כְּחַדָּא
כְּמָה דְּה"א קְדַמָּאָה י"ה כְּחַדָּא, וְלֹא כְּעִי
לְאַפְרָשָׁא לוֹן, אוּף הֵכָא ו"ה כְּחַדָּא, וְלֹא כְּעִי
לְאַפְרָשָׁא לוֹן. וְהָא אוּקִימָנָא מְלִי. וְלֹא תֵר
אַחְרָא סְלִקִין הִנֵּי מְלִי. זַפָּאָה חוּלְקִיהוֹן
דְּצִדִּיקָיָא, דִּינְדַעִין רְזִין עֲלֵאִין דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא,
וְיִתְחַזֵּן לְאוּדָאָה לִיהָ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים
קמ) אַף צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבּוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנִיךָ.

הָאנָא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, (תהלים ו) אֵל אֱלֹהִים יי'

אלהים דבר ויקרא ארץ. שלמות הכל, שלמותם של האבות הקדושים. דבר ויקרא ארץ, להמצא עם כנסת ישראל בשלמות ובשמחה. ומאיזה מקום הוא נמצא עמה? חזר ואמר, מציון מכלל יפי אלהים הופיע.

למדנו, כשרצה הקדוש ברוך הוא לברא את העולם שלמטה, עשה הכל כמו שלמעלה. עשה ירושלים מרכז כל הארץ, ומקום אחד שנקרא ציון עליה, וממקום הזה מתברכת. ובמקום הזה של ציון מתחיל העולם להבנות, וממנו נבנה. זהו שכתוב, אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו. ומאיזה מקום? מציון מכלל יפי אלהים הופיע. כלומר, מציון, שהיא שלמות של היפי של העולם, אלהים הופיע. בא ראה, לא התברכה ירושלים אלא רק מציון. וציון מלמעלה, והכל נקשר אחד עם אחד.

למדנו, אמר רבי יהודה, ויצא אל המזבח אשר לפני ה' וכפר עליו. אל המזבח סתם. (פניבול) כמו שנעשה למטה, נעשה למעלה, והכל נקשר אחד באחד. ולמדנו, כמו שביום הזה מכפר הכהן למטה, כך גם למעלה. וכשהכהן שלמטה מסדר את עבודתו, כך גם הכהן שלמעלה (פניבול) לא נמצא למעלה עד שנמצא למטה. וממטה מתחילה לעלות קדשת המלך העליון, וכל העולמים נמצאים אחד לפני הקדוש ברוך הוא.

אמר רבי יהודה, אלמלא היו יודעים ישראל למה צוה הקדוש ברוך הוא על ישראל להוכיח אותם יותר מכל שאר העמים, גבה מהם אחד ממאה. למדנו

דבר ויקרא ארץ. שלימו דכלא, שלימו דאבהן קדישי. דבר ויקרא ארץ, לאשתפחא בפנסת ישראל בשלימו בחדוותא. ומאן אתר הוא אשתכח עמה. הדר ואמר, מציון מכלל יופי אלהים הופיע.

תאנא פד בעא קדשא בריך הוא למברי עלמא דלתתא, פלא כגוונא דלעילא עבד ליה. עבד ירושלים, אמצעייתא דכל ארעא. ואתר חד דאקרי ציון, עלה. ומהאי אתר מתברכא. ובהאי אתר דציון שארי עלמא לאתבנאה, ומניה אתבני. הדר הוא דכתיב, אל אלהים יי' דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו. ומאן אתר. מציון מכלל יופי (דף ס"ו ע"א) אלהים הופיע. כלומר, מציון דהוא שלימו דיופי דעלמא, אלהים הופיע. תא חזי, לא אתברכא ירושלים, אלא מציון. וציון מעילא, וכלא חד בחד אתקשר.

תאנא, אמר רבי יהודה, ויצא אל המזבח אשר לפני יי' וכפר עליו. אל המזבח סתם. (פניבול) כמה דאתעביד לתתא, אתעביד לעילא, וכלא אתקשר חד בחד. ותאנא, כמה דבהאי יומא מכפר בהנא לתתא, הכי נמי לעילא. וכד בהנא דלתתא מסדר פולחניה, בהנא דלעילא הכי נמי, (פניבול) לא אשתכח לעילא, עד דאשתכח לתתא. ומתתא שארי לסלקא קדשה דמלכא עלאה, ומשתכחין בלהו עלמין חד קמיה דקודשא בריך הוא.

אמר רבי יהודה, אלמלא הוו ידעי ישראל אמאי קדשא בריך הוא פקיד עלייהו דישראל, לאוכחא להו יתיר מפל שאר עמין, נידעון דהא קדשא בריך הוא שביק דידיה, ולא גבי מנהון חד ממאה. תאנא, קדשא בריך ידעו שהרי הקדוש ברוך הוא השאיר את שלו, ולא

הוא כְּמָה רְתִיבִין, כְּמָה חֲזִילִין אֵית לֵיהּ, כְּמָה שׁוֹלְטָנִין מְמַנָּן מִשְׁתַּכְּחִין בְּפוּלְחָנֵיהּ, כַּד זְמִין לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּהֵאֵי עֲלָמָא, אַכְתָּר לֹון בְּכַתְרִין קַדִּישִׁין כְּגוּוֹנָא דְלַעִילָא, אֲשֵׁרֵי לֹון בְּאַרְעָא קַדִּישָׁא, בְּגִין דִּישְׁתַּכְּחוּ בְּפוּלְחָנֵיהּ, קִשְׁרֵי לְכַלְהוּ עֲלָאֵי כְּהוּ בִישְׂרָאֵל.

וְחֲדָוּוֹן לֹא עֲאֲלִין קַמֵּיהּ, וּפוּלְחָנָא לֹא אַתְעֲבִיד קַמֵּיהּ לַעִילָא, עַד דִּישְׂרָאֵל עֲבָדִין לְתַתָּא. כַּל זְמָנָא דִּישְׂרָאֵל מִשְׁתַּכְּחִין בְּפוּלְחָנֵיהּ דְמֵאֲרִיהוֹן לְתַתָּא, הֵכֵי נָמִי לַעִילָא. (בבבב) בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל בְּטָלֵי פוּלְחָנָא לְתַתָּא. בְּטָלֵי לַעִילָא, וּפוּלְחָנָא לֹא אֲשַׁתְּכַח לֹא לַעִילָא וְלֹא לְתַתָּא. וְעַל דִּישְׂרָאֵל בְּטָלוּ פוּלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כַּד שָׂאֲרִין בְּאַרְעָא, הֵכֵי נָמִי לַעִילָא, כַּל שְׁפֹן לְבַתָּר.

אֲמַר קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִשְׂרָאֵל אֵי אַתּוּן יַדְעִין, כְּמָה אוּכְלוּסִין, כְּמָה חֲזִילִין, מִתְעַכְּבִין בְּגִינֵיכּוּ, תַנְדְּעוּן דְלִית אַתּוּן פְּדָאֵי לְמִיקָם בְּעֲלָמָא, אֲפִילוּ שַׁעְתָּא חָדָא. וְעַם כַּל דָּא מַה כְּתִיב, (ויקרא כו) וְאָף גַּם זֹאת בִּהְיוֹתָם בְּאַרְצָן אֲיִבִיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גַעַלְתִּים וְגו', (בגין) וְיִצְא אֶל הַמִּזְבֵּחַ, אֶל הַמִּזְבֵּחַ סִתָּם, אֲשֶׁר לִפְנֵי יי' סִתָּם. וְכִפֹּר עֲלֵיו לְבַתָּר, וְיִצְא וְעָשָׂה אֶת עוֹלָתוֹ וְאֶת עוֹלַת הָעָם וְגו'. וְכִפֹּר עֲלֵיו מָאֵי קָא מִיִּירֵי. אֲמַר רַבִּי יוֹסֵי, לְאַתְעֲרָא חֲסֵד בְּעֲלָמָא בְּקַדְמִיתָא.

הָאנָא, פְּתִיב וְכִפֹּר עַל הַקֹּדֶשׁ מִטְמְאוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מָאֵי וְכִפֹּר עַל הַקֹּדֶשׁ. אֵלָא אֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָא תְּנִינָן, חֲזִיבֵיא עֲבָדִין פְּגִימוֹתָא לַעִילָא, וּמִתְעַרְוּ דִּינִין, וְגֵרְמִין לְאַסְתָּאבָא מְקַדְשָׁא. וְחוּיָא תְּקִיפָא שְׂאֲרֵי לְאַתְגַּלְאָה. וְכַדִּין דִּינִין מִתְעַרְוּ בְּעֲלָמָא,

שְׁלַקְדוּשׁ בְּרוּף־הוּא יֵשׁ כְּמָה מְרַכְּבוֹת וְכְמָה חֲזִילוֹת וְכְמָה שְׁלִיטִים מְמַנִּים שְׁנַמְצָאִים בְּעִבּוּדָתוֹ, כְּשׁוֹמֵן אֶת יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה הַכְּתוּרִם בְּכַתְרִים קְדוּשִׁים כְּמוֹ שְׁלֻמְעֵלָה, הַשְּׂרָה אוֹתָם בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה כְּדִי שְׁיִמְצָאוּ בְּעִבּוּדָתוֹ, וְקִשְׁר אֶת כָּל הָעֲלִיּוֹנִים עִם יִשְׂרָאֵל.

וּשְׁמַחוֹת לֹא נִכְסוֹת לִפְנֵיו, וְעִבּוּדָה לֹא נְעֻשִׁית לִפְנֵיו לְמַעְלָה, עַד שְׁיִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים לְמִטְהָה. כַּל זְמַן שְׁיִשְׂרָאֵל נִמְצָאִים בְּעִבּוּדַת רַבּוֹנָם לְמִטְהָה, כִּף גַּם לְמַעְלָה. (בבבב) בְּזִמְן שְׁיִשְׂרָאֵל מְבַטְלִים אֶת הָעִבּוּדָה לְמִטְהָה, הֵם מְבַטְלִים לְמַעְלָה, וְהָעִבּוּדָה לֹא נִמְצָאת לֹא לְמַעְלָה וְלֹא לְמִטְהָה. וְעַל שְׁיִשְׂרָאֵל בְּטָלוּ אֶת עִבּוּדָתוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּף־הוּא כְּשֶׁהָיוּ שְׂרוּיִים בְּאַרְץ, כִּף גַּם לְמַעְלָה, כַּל שְׁפֹן אַחַר כִּף.

אֲמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּף־הוּא: יִשְׂרָאֵל, אִם אַתֶּם יוֹדְעִים כְּמָה אוּכְלוּסִים וְכְמָה חֲזִילוֹת מִתְעַכְּבִים בְּשִׁבְלֵכֶם, תַּדְעוּ שְׂאִינְכֶם כְּדָאִים לְעַמְד בְּעוֹלָם אֲפִלוּ שַׁעָה אַחַת, וְעַל כָּל זֶה מַה כְּתוּב? (ויקרא כו) וְאָף גַּם זֹאת בִּהְיוֹתָם בְּאַרְצָן אֲיִבִיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְגו'. (משום) וְיִצְא אֶל הַמִּזְבֵּחַ, אֶל הַמִּזְבֵּחַ סִתָּם, אֲשֶׁר לִפְנֵי ה' סִתָּם. וְכִפֹּר עֲלֵיו אַחַר כִּף, וְיִצְא וְעָשָׂה אֶת עוֹלָתוֹ וְאֶת עוֹלַת הָעָם וְגו'. וְכִפֹּר עֲלֵיו, מַה זֶה אוֹמֵר? אֲמַר רַבִּי יוֹסֵי, לְהַעִיר חֲסֵד בְּעוֹלָם בְּתַחֲלָה. דְּמִדְּנֵוּ, וְכִפֹּר עַל הַקֹּדֶשׁ מִטְמְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מַה זֶה וְכִפֹּר עַל הַקֹּדֶשׁ? אֵלָא אֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָרִי שְׁנִינּוּ שֶׁהֲרַשְׁעִים עוֹשִׂים פְּגָם לְמַעְלָה, וּמַעוֹרְרִים דִּינִים, וְגוֹרְמִים לְטִמְאָה הַמְקַדְשׁ. וְהַנְחֵשׁ הַקִּשָּׁה מִתְחִיל לְהַגְלוֹת, וְאִזּוּ מִתְעוֹרְרִים דִּינִים בְּעוֹלָם, וּבִיּוֹם הַזֶּה צְרִיף הַכֶּהֵן לְטַהַר אֶת הַכֹּל וּלְהַתְעַטֵּר (ולעורר) הַכְּתָר הַקְּדוּשׁ

מִתְעוֹרְרִים דִּינִים בְּעוֹלָם, וּבִיּוֹם הַזֶּה צְרִיף הַכֶּהֵן לְטַהַר אֶת הַכֹּל וּלְהַתְעַטֵּר (ולעורר) הַכְּתָר הַקְּדוּשׁ

ובהאי יומא, בעי כהנא לדבא קלא, ולא תעטרא (ס"א ולא תערא) בתרא קדישא דיליה, דהיא רישא דמלכא. בגין דייתי מלכא לאשרא במטרוניתא, וכד רישא דמלכא נטיל, פלא נטיל, וייתי לאזדווגא במטרוניתא ולא תערא חידו וברכאן בעלמא. (ס"א בגין דייתי מלכא לאזדווגא במטרוניתא ולא תערא חידו וברכאן בעלמא, וכד רישא דמלכא נטיל בלא נטיל).

אשתבח דכל שלמא (נ"א שלימו) דעילא ותא, בכהנא תלייא. דאי אתער בתרא דיליה, פלא אתער וכלא בשלימו אשתבח. ועל דא כתיב וכפר על הקדש. בקדמיתא וכפר על הקדש. לאסגאה שלמא בעלמא, ולאסגאה חידו בעלמא. וכד חידו דזווגא אשתבח במלכא ובמטרוניתא, פל שמשין, וכל בני היכלא, פלהו אשתכחו בחידו (ובל חידו דעלמא). וכל חובין דחבו קמי מלכא, אתפפר להו. הדא הוא דכתיב, מפל חטאתיכם לפני יי' תטהרו. ובגין פך כתיב וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש עד צאתו. בשעתא דעאל לזווגא להו, ובשעתא דמזדווגין מלכא ומטרוניתא, ההיא שעתא וכפר בעדו ובעד ביתו.

האנא, (ויקרא טז) וכל אדם לא יהיה באהל מועד, רפי יצחק פתח, (ויקרא כז) וזכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק וגו', והאי קרא אוקמוה. תא חזי, בשעתא דישראל בגלותא, פביכול קדשא בריהו הוא עמהון בגלותא, דהא שכינתא לא אתעדי מנייהו לעלמין. תא חזי, בזמנא דישראל אשתכחו בגלותא דבבל, שכינתא בינייהו שריא, ותאבת עמהון מן גלותא. ובזכות אינון צדיקייא (ד)

שלו, שהוא ראש המלך, פדי שיבא המלך לשרות עם הגבירה. וכשראש המלך נוסע, הכל נוסע, וכא להודיג עם הגבירה ולעורר שמחה וברכות בעולם. (פדי שיבא המלך להודיג עם הגבירה ולעורר שמחה וברכות בעולם. וכשראש המלך נוסע, הכל נוסע).

נמצא שכל השלום (השלמות) שלמעלה ולמטה תלויה בכהן. שאם הוא מעורר את הכתר שלו, הכל מתעורר והכל נמצא בשלמות, ועל זה כתוב וכפר על הקדש. בראשונה וכפר על הקדש, להרבות שלום בעולם ולהרבות שמחה בעולם. וכששמחת הודיג נמצאת עם המלך והגבירה, כל השמשים וכל בני ההיכל, כלם נמצאים בשמחה (ובל שמחת העולם). וכל החטאים שחטאו לפני המלך, מתכפרים להם. זהו שכתוב מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו. ומשום כך כתוב, וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש עד צאתו. בשעה שנגנס לזוג אותם, ובשעה שמזדווגים המלך עם הגבירה, אותה שעה - וכפר בעדו ובעד ביתו.

למנו, וכל אדם לא יהיה באהל מועד. רפי יצחק פתח, (שם) וזכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק וגו', והפסוק הזה פרושהו. בא וראה, בשעה שישראל בגלות, פביכול הקדוש ברוף הוא עמהם בגלות, שהרי השכינה לא וזה מהם לעולמים. בא ראה, בזמן שישראל נמצאו בגלות בכל, השכינה שרתה ביניהם ושבה עמהם מן הגלות, ובזכות אותם הצדיקים שנשארו בארץ, שרתה בארץ ולא וזה מהם לעולמים. אמר רבי יהודה, השורה הגבירה עם המלך, וחזר הכל בסעודת השמחה של המלך, משום כך נקראו אנשי כנסת

הגדולה, כנסת הגדולה ודאי. לְמַדְנֵנוּ, בכל זמן שישיראל בגלות, אם הם צדיקים - הקדוש ברוך הוא מקדים לרחם עליהם ולהוציאם מהגלות, ואם הם אינם צדיקים - הוא מעכב אותם בגלות עד אותו זמן שנגזר. וכשמגיע הזמן והם אינם ראויים - הקדוש ברוך הוא משגיח על כבוד שמו, ואינו שוכח אותם בגלות. זהו שכתוב וזכרתי את בריתי יעקוב וגו'. אלו האבות של הכל, סוד השם הקדוש.

רבי חייא אמר, מה הטעם יעקב ראשון כאן? אלא משום שיעקב הוא כלל האבות, והוא העץ הקדוש. משום כך ו' של השם הקדוש אחרונה בו, וכך קוראים יעקוב בו. רבי יצחק אמר, וא"ו באותיותיו של עשרה מדות, שירש ירשה של שלשה עשר מעינות של המעין הנסתר הקדוש.

רבי אבא אמר, וא"ו למה כוללת ו' א' ו' אלא, ו' שישב על הפסא, כמו שנאמר (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. א' נסתרת בתוכו ולא מגלה, וזהו שכתוב (בראשית כב) כי נשבעתי נאם ה', משום כך פתוב, ולא נקרא אחרון כלל של הראשון. האחרון, הרי בארנו וי אחרונה כלל של ו' ראשונה, ו' אחרונה זה יה"ו יסוד, שהוא סיום הגוף והכלל שלו. ועל כן פלולות האותיות זו עם זו - וא"ו, ראש וסיום, כמו שבארנו.

ולמדנו, שתי אותיות הן, כמו זה וא"ו שאמרנו, נ"ן אף כך. ואף על גב שבארו את הדבר, נ"ן כך

ס"ו ע"ב) דַּאֲשַׁתְּאָרוּ בְּאַרְעָא, שֶׁאֵרְת בְּאַרְעָא, וְלֹא אַעֲדֵי מְנִיְהוּ לְעַלְמִין. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, דַּאֲתַהֲדַרְת מְטְרוּנִיתָא בְּמַלְכָּא, וְאֲתַהֲדַר כֻּלָּא בְּהַלּוּלָא דְמַלְכָּא, בְּגִין כֶּן אֲקָרוּן אַנְשֵׁי כְּנַסַּת הַגְּדוּלָּה, כְּנַסַּת הַגְּדוּלָּה וְדַאי.

האנא, בכל זמנא דישיראל בגלותא, אי אינון זפאין, קדשא בריך הוא אקדים לרחמא עלייהו, ולאפקא לון מגלותא. ואי אינון לא זפאין, מעכב לון בגלותא, עד ההוא זמנא דאתגזר. וכד מטא זמנא, ואינון לא אתחזיון, קדשא בריך הוא אשגח ליקרא דשמיה, ולא אנשי להו בגלותא, הדא הוא דכתיב וזכרתי את בריתי יעקוב וגו'. אלין אבהן דכלא, רזא דשמא קדישא.

רבי חייא אמר, מאי טעמא יעקב קדמאה הכא. אלא, בגין דיעקב כללא דאבהן, והוא אילנא קדישא. בגין כך, ו' דשמא קדישא ביה אחידא, והכי קרינן יעקוב בו. רבי יצחק, אמר וא"ו באתווי תליסר מכילן, דירית ירותא דתליסר מבועין דמבועא סתימא קדישא.

רבי אבא אמר, וא"ו אמאי כליל ו' א' ו'. אלא, ו' דיתיב על פורסטיא, כמה דאת אמר (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. א' סתים בגויה ולא אתגלייא, ודא הוא דכתיב, (בראשית כב) פי נשבעתי נאם יי', בגין כך פתיב, ולא אקרי, בתראה, כללא דקדמאה. בתראה, הא אוקימנא (נ"א ו' בתראה כללא דו' קדמאה ו' בתראה) דא יה"ו יסוד, דאיהו סיומא דגופא, וכללא דיליה. ועל דא כלילן אתוון דא בדא, וא"ו, רישא וסיומא, כמה דאוקימנא.

והאנא, תרין אתוון אינון, כהאי גוונא וא"ו דאמינא, נ"ן אוף הכי. ואף

מתפרשת: נ' כפופה זו הגבירה. וסמוכה לה ו', שהיא יסוד, כדי שתתברך ממנו. ו' פשוטה, זו התפשטות התפארת. ולכן כלולות האותיות ונאחזות זו בזו. ואם תאמר, למה מחזיר ו' פניו מנו"ן כפופה, ומחזיר פניו אל הן' הפשוטה. אלא בשביל כבוד המלך הוא מחזיר פניו כנגד המלך.

ולמדנו, מ"ם לא כוללת בתוכה אות אחרת, (משום) אלא מ' פתוחה, ס' סתומה. מ' פתוחה - שהיא לפניה זכר מתחבר עמה. ס' סתומה - יוכל. שהרי נסתרים דרכיה ואף על גב שלפעמים מתפשטים, ויש ששונים בזה, כמו שנגמר (שיר ד) גן נעול אחתי כלה גל נעול מעין חתום.

אמר רבי יצחק, בשעה שהמלך הקדוש זכר את ישראל בעבור שמו וחוזרת הגבירה למקומה, (א) כתוב וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש. כך הכהן, בשעה שנגס ליחד את השם הקדוש ולכפר בקדש, לזוג את המלך עם הגבירה, כתוב וכל אדם לא יהיה באהל מועד וגו'. למדנו, רבי יהודה אמר, הכהן מעורר שלום בעולם, למעלה ולמטה. ולמדנו, נגס בדרגה אחת, רוחץ גופו. יוצא מדרגה זו לדרגה אחרת, רוחץ גופו. אוזח שלום בזה ובזה. קדש דיו, ומתברכים באחד. ובכל צריך להראות מעשה, וצריך להראות לבושו שיתלבש כגון שהמעשה יתבונן, עד שייסדר הכל כמו שצריך, ויתברכו עליונים ותחתונים.

למדנו, רבי שמעון פתח, (ד) יו"ד במקומותיו, אותיות בצדדים

על גב דאוקמוה מלה, נו"ן הכי מתפרשא: נ' כפופה, דא מטרוניתא. וסמיכא לה ו', דאיהו יסוד, בגין לאתברכא מניה. ו' פשוטה, אתפשטותא דתפארת. ועל דא כלילן אתוון, ומתאחדן דא בדא. ואי תימא, אמאי אהדר ו' אנפוי מנו"ן כפופה, ואהדר אנפוי לגבי ו' פשוטה. אלא בגין יקרא דמלכא, אהדר אנפוי לקבליה דמלכא.

והאנא, מ"ם לא כליל בגויה את אחרא, (ב) יו"ד אלא מ' פתוחה, ס' סתומה. מ' פתוחה: דהוא כד דכר אתחבר עמה. ס' סתומה: יובלא. דהא סתימין ארחהא ואף על גב דמתפשטין לזמנין, ואית דמתני בהאי כמה דאת אמר (שיר השירים ד) גן נעול אחתי כלה גל נעול מעין חתום.

אמר רבי יצחק, בשעתא דמלכא קדישא אדפר להו לישראל בגין שמייה, ואהדרת מטרוניתא לאתרהא, (ב) יו"ד פתיב, וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש. כך פהנא, בשעתא דעאל ליחדא שמה קדישא, ולכפרא בקודשא, לזווגא למלכא במטרוניתא. פתיב וכל אדם לא יהיה באהל מועד וגו'.

האנא, רבי יהודה אמר, פהנא אתער שלמא בעלמא, לעילא ותתא. ותניא עאל בדרגא חד, אסחי גופיה. נפיק מהאי דרגא, לדרגא אחרא אסחי גופיה. אחיד שלמא בהאי ובהאי, קדש ידוי, ומתברכאן פחדא. ובכלא בעי לאחזאה עובדא, ובעי לאחזאה לבושו, דיתלבש כגוונא דעובדא דיתפון, עד דיסידר כלא כמה דאצטריך, ויתברכון עלאי ותתאי. האנא רבי שמעון, פתח (ד) יו"ד בגליפוי,

אתוון בסטרין, אתקשרן ביו"ד. יו"ד אזיל ליו"ד. (ל) יו"ד סליק

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ט"ל תשכ"ח מפי זרעו

**תקליטור אוזרות הזוהר וכו':
12.000**
ספרים, דרשות לשמועה,
קבצים ותמונות ועוד...

לא ישיככל ויהימיך לרחבת תורה ויראת שמים בגוים

במות החבור שקי,
ספר הזוהר המדויק
יצאו בני ישראל
מן הגלות
ברחמים

"בדאי חבורא דילך
דאיתו ספי הוהר
יפקון מיה מן גלותא
ברחמי"

"קול הזוהר"
שיעורים
בוהר היומי
בטלפון
0722-990044

מפעל
הזוהר
העולמי
נחל לכיש 24/8
בית שמש
054-843-6784

תקון
הזוהר
מפיעל
הזוהר
העולמי
ספרים
קבצים
תמונות
ועוד...

רוצה להיות מליונר בעז"ה?
לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה
לקבלת הספרים ערכה של שעה,
גדולי ישראל והזוהר,
תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!
פקס: 02-9951300

מפעל הזוהר העולמי
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

